

ikke gør os nogen Samvittighed af at nævne dem under ét, men samtidig skal det siges til deres Ros, at de er velgørende naturlig skrevne og uden litterære Fordringer. Vi følger disse to Venindepar gennem Ungdomsaarenes Med- og Modgang, uden dog et Øjeblik at tvivle om, at det jo alt vil ende godt, og at de som passer sammen, vil komme sammen, og at vi ikke vil blive narrede for en eneste af de Forlovelser, som Bøger for unge Piger nu éngang skal ende med. Ingen ung Pige vil faa en søvnløs Nat af at læse dem, men de vil sikkert heller ikke afsætte ringeste Spor i nogen ung Piges Udvikling — og var det dog ikke det, man uden Ubillighed kunde forlange af Bøger for Ungdommen, selv om det er den kvindelige Ungdom, de skrives for? e—e.

Esther Malling: Solbakke-Børnene. — (Jespersens Forl., København) — 144 Sider.

Heller ikke denne Bog skiller sig synderlig ud fra Flertallet af Bøger, skrevne af Kvinder for unge Kvinder. Dens interessanteste Skikkelse er unægtelig Solbakke-Præsten, som før er skildret i en Bog af samme For-

fatter. Bogens Optakt med den dødsmerkede Præst, som for sidste Gang bestiger sin Prædikestol, er stærk og gripende, men Resten temmelig ligegyldigt. Den kvindelige Hovedfigurs Sjælekamp for at skaane den Mand, hun ikke elsker, men har bundet sig til, er godt skildret men ikke ny, og lidt usmagelig føles det, at Himlen paa en Maade faar sin Andel i, at Forlovelsen hæves, for at en ny kan indgaaes. At endnu en Forlovelse som Tilgift stilles i Udsigt mod Bogens Slutning, har kun Interesse for dem, som læser Bøger for Forlovelsernes Skyld. e—e.

C. M. Scholten: Bastarden. 285 Sider — (Jespersens Forlag).

Det fremgaar ikke tydeligt af Forfatterens Navn, om det er en Kvinde eller en Mand, som har skrevet denne Bog, men den famlende og ret uventende Maade, hvorpaa de mandlige Figurer er tegnede, lader os formode, at det er en Kvinde, vi har for os. Bedst er afgjort den kvindelige Hovedfigur lykkedes. Trods sine mange menneskelige Skrøbeligheder og undertiden lidt ved teatraliske Fagter virker hun med sin redelige, impulsive og varmhjertede Karakter baade

levende og tiltalende. Bogen indeholder mange gode Skildringer, men Stilen skæmmes af altfor mange udraadte Sammenligninger og naive Sprogblomster, f. Eks.: Solen, som kysser, — Jægeren, som fortæller med Nimrodens Opfindsomhed, — Bøgeknopperne, som revner af Latter o. l. Det sidste virker ovenikøbet falsk. Det gaar ikke an saaledes at overføre et Lydindtryk paa et Synsindtryk. Forfatteren er, saa vidt vi ved, endnu Begynder og bør rense sit Sprog for disse og andre skæmmende Banaliteter. Ogsaa Talesproget nærmer sig altfor tidt Feuilletonromanens. Men trods disse Mangler er Bogen vel værd at læse. e—e.

Vore Samfundskursus.

—o—

Man har fra enkelte Sider udtalt, at den i sidste Nummer af Bladet anbefalede Bog af S. Wiskinge var for omfattende, og at det, man særlig behøvede, var Oplysning om vor Statsforfatning efter Grundloven af 1915.

Mon ikke det, danske Kvinder først og fremmest behøver, netop er histo-

ikke,« sagde jeg. »Jeg vil Fred og ingen Krig mere.«

»Har man lovet Jer retslig Ligestilling eller ikke?« spurgte han.

»Man har lovet os det, og man har handlet derefter,« svarede jeg bestemt. »Husk Kultusministerens to sidste Forslag.«

»Og Retsreformen?« spurgte han med et ondsindet Smil, »er den ogsaa efter Ønske?«

»Man har efterkommet vort Ønske om, at Kvinder kan blive udtaget til Nævninge,« svarede jeg, »og dermed er alle Uligheder mellem Mand og Kvinde slettet af Forslaget.«

»Kan Kvinder da blive Dommere ved Højesteret, ved Landsretterne, ved Underretterne og Handelsretten i København?« spurgte han, med sine Øjnes Projektiler rettede lige mod mit Ansigt.

»Selvfølgelig,« svarede jeg overlegent. »Regeringspartiet har jo lovet os lige Adgang til Embeder og Stillinger.«

»Kan Kvinder blive Justitssekretærer, Pante- og Brevskrivere, Retsfuldmægtige?«

»Det fremgaar jo klart af Programmerne,« svarede jeg utaalmodig.

»Hvorfor vil De dog plage Dem selv og mig med disse overflødige Spørgsmaal, kære Ven. Klokken gaar til Tolv, gaa hjem og hvil Dem.«

Hans Øjne slap mig ikke, og begyndte virkelig at genere mig.

»Kan Kvinder blive Stævningsmænd, Retsvidner, Eksekutions- og Vurderingsmænd, offentlige Anklagere og Medhjælpere for saadanne, Politimestre, Politifuldmægtige...?«

Jeg afbrød ham, hans Øjne var ikke længer til at udholde. »Hør dog op med alle disse Spørgsmaal. Forslaget er naturligvis som det skal være med Hensyn til Kvindernes Krav, ellers maatte jo vore Venner af de forskellige Partier under Behandlingen i Folketinget have paataalt mulige Forbigaaelser: Et Program er dog vel ikke en Lap Papir, som ingen føler sig bunden ved.«

Han bøjede sig frem over Bordet, saa der kun var nogle Tommer Luft imellem os. »Er I fuldmyndige, uberygtede, vederhæftige Mænd?« spurgte han.

»Mænd —« jeg studsede lidt ved Ordet, men fattede mig hurtig. »Tag Dem bare ikke dette Ord nær. Mand betyder i vore Dage kun Menneske.«

Han skød et Ark henimod mig og plantede sin Finger ved et bestemt Sted. Jeg læste med absolut Uvilje, thi jeg vilde være forsonlig: »Sagførere beskikkes af Justitsministeriet. Beskikkelse meddeles paa Begæring enhver (Mand eller Kvinde) som har Indfødsret...« — »Ja, det er naturligvis en sproglig Inkonsekvens,« indrømmede jeg. »Der bør enten staa Kvinde alle Steder eller ingen Steder.«

Han svarede ikke, men satte sin Finger paa et nyt Sted.

»Til at foretage Syn og Skøn kan Kvinder udmeldes lige saa vel som Mænd...« — jeg skød ærgerlig Bladet fra mig. »At Politikere dog kan være saa ligegyldige med deres Udryk, — dette kan jo ligefrem volde Misforstaaelser...«

For tredje Gang satte han sin Finger ved et Sted i Forslaget. Jeg læste fyldt af bange Anelser: »Til Nævning kan kaldes enhver Mand eller Kvinde, som har Valgret til Folketinget.

»Men det er jo skandaløst inkonsekvent,« udbrød jeg.

»Det er desværre konsekvent nok,« sagde han med sit mest ondsindede